

Olor de sabó

Pseudònim: **nmoviments**

NEUS CHICO

Va arribar a l'oficina tocadetes les tres de la tarda. Va entrar al despatx i una olor de net, una barreja de sabó, colònia i cabell moll li van envair l'olfacte. Així que de seguida va saber que en Martí també havia arribat del gimnàs aprofitant la pausa del migdia. De fet, ell l'estava esperant. La Kate va anar a buscar el tàper de la nevera i abans d'anar-lo a escalfar va obrir el correu electrònic. Hi tenia uns quants missatges per obrir i un d'en Martí destacat amb el símbol d'urgent. Es va estranyar i el va obrir sense pensar-s'ho dues vegades. Encara tenia la respiració accelerada després d'haver pujat corrents les escales per fitxar abans que el rellotge marqués les tres en punt. No sabia que era allò tan urgent que li enviava per mail si s'havien citat a quarts de cinc. Encara havia de dinar i necessitava enllestir alguns informes per passar-los a la secretària de direcció perquè els enviés a la seu de l'empresa a Alemanya. Tenia la intenció d'acabar-los mentre dinava l'amanida que havia preparat al matí, abans de venir a la feina. En obrir el correu electrònic d'en Martí, el contingut del missatge la va descol·locar. Tot i tenir la tarda organitzada, el que li proposava en Martí era temptador, dilluns seria un altre dia i podien acabar de tancar temes.

Tothom havia treballat massa aquella setmana i els tocava una mica de reconeixement per la feina feta. En Martí havia enviat un mail a tot l'equip dient que era hora de plegar i que es mereixien aquella tarda de divendres lliure, que de ben segur tenien altres coses a fer, encara més gratificants. No era la primera vegada que els sorprenia així. – Quin home, per Déu! És el meu ídol! – sospirava la Kate entre dents. Va reflexionar uns segons davant la pantalla de l'ordinador pensant què feia, si marxava després de dinar un cop enllestits els informes pendents o tancava la paradeta d'immediat. No estava gaire motivada per fer res més aquella tarda. No tenia ganes d'anar a casa. No li va fer falta pensar gaire estona perquè segons més tard rebia un altre avís d'entrada de correu nou i també urgent. En Martí altre cop. I aquesta vegada la va descol·locar del tot. Aquell missatge era personalitzat i en Martí li organitzava la tarda. Així que es va posar la jaqueta altre cop, va tancar l'ordinador, va ordenar quatre papers i es va anotar a l'agenda què li quedava pendent per dilluns. Va anar a guardar el tàper a la nevera i es va presentar al despatx d'en Martí. Va picar al vidre, va somriure, i abans que la porta s'obris, va afegir: - que bo que estàs – i es va mossegar el llavi per no xerrar més. Va entrar dins del despatx i fent-se l'orni i intentant mostrar una mica de desinterès per la oferta que li havia fet, va dir-li en to burleta:

- Així on vols que anem a dinar?

En Martí li havia proposat que la convidava a fer un mos amb l'excusa d'anar enllestint alguns temes.

- Veig que has vist el meu missatge a temps, abans no comencessis a dinar. He pensat que aprofitant que plegàvem més d'hora podíem anar a fer un mos plegats i avançar idees que tenim penjades, portem massa dies tancant els llums de l'oficina, no creus?

- D'acord. - Va respondre la Kate contenint-se l'alegria i dissimulant tan malament com podia, va exclamar: - vols dir que ens donaran alguna cosa? Si són un quart de quatre!

En Martí es va posar a riure i li va clavar una mirada penetrant un xic entremeliada i no li contestà.

Van baixar al pàrquing de l'edifici a buscar el cotxe. A la Kate li va estranyar perquè es pensava que anirien a prop de l'oficina. No sabia què pensar. Es feia il·lusions pensant que no era un simple dinar de feina. Estava com un flam, tenia les mans gelades, l'estómac encongint i el cor bategant com un cavall enfurismat. Sentia unes pessigolles irresistibles al cos, la sang li fluïa com si fos una pluja torrencial de tardor. Per què era tan dolç, actiu, divertit amb ella?

En sortir del garatge es van trobar en el pas de vianants en Josep i la Tatiana que marxaven de l'oficina en direcció al metro. Va haver-hi un creuament fortiu de mirades i es van saludar assentint amb un copet de cap. En Martí va baixar el vidre de la finestra i va reaccionar amb total normalitat tot fent un crit amigable.

- Iep parella! Au aprofiteu aquesta tarda que això no passarà cada divendres, eh!?

Van contestar-li amb un somriure i el cotxe d'en Martí va accelerar carrer avall. La Katherine ja s'estava imaginant què devien haver pensat en veure'ls sortir junts amb cotxe tan d'hora a la tarda. En Josep era un bon amic i es pot dir que era l'únic de l'empresa que coneixia que la companya de pis de la Kate, la Sílvia, era més que una simple amiga. Habitualment sortien a fer un cafè junts a l'hora d'esmorzar i havien forjat una bona amistat en aquests últims mesos. La Kate no li havia explicat a ningú sobre els seus sentiments cap a en Martí perquè primer s'havia d'aclarir ella mateixa. No obstant, en parlava tant d'ell, que en Josep li etzibava d'una hora lluny què li estava passant, però, per no burxar, deixava que s'esplaiés i quan xerraven s'explicaven el dia dia. Eren bons amics i sabia que tard o d'hora li acabaria explicant.

Van arribar a port, i mai millor dit, perquè van aparcar ben a prop de la platja. Van caminar fins a les dues torres de la Vila Olímpica i allà van agafar el passeig. Es mantenien un al costat de l'altre en silenci resseguint l'horitzó amb la mirada i envaïts per l'olor de mar. Es van entaular en un restaurant de davant la platja, tenien una taula reservada. Feia un dia de final d'hivern, la primavera començava a entreveure's, però encara estaven al mes de febrer. Aquella hora la llum ja anava de cap a caiguda, els dies eren una mica més llargs, però tocant les quatre de la tarda el sol pràcticament no escalfava. Van seure a la terrasseta interior i de seguida ja els van anar portant plats. En Martí havia encarregat un assortiment de peix i marisc.

A mesura que anaven menjant recuperaven les forces per parlar. Estaven mig defallits després d'haver fet esport i no haver engolit res consistent des de primera hora del matí. Van començar a filosofar induïts per un vi blanc afruitat que entrava la mar de bé. Els primers temes de conversa es van centrar en la feina fins que van perdre el punt mínim de concentració necessari per pensar i ho van deixar estar. Cada vegada parlaven amb més franquesa, la llengua se'ls disparava i no es podien contenir ni el riure ni les ganes d'explicar-se històries diverses. En Martí va parlar de viatges que havia fet de més jove, de la universitat i de les festes que muntaven, de la seva colla d'amics, d'anècdotes sense sentit. La Kate al·lucinava perquè normalment no era tan xerraire. El coneixia força, era tímid de bones a primeres, però divertit i amb una ironia molt viva. Pràcticament no li havia parlat mai de la seva vida personal. A la feina era molt seriós, tot i que, últimament, en les seves reunions a darrera hora del vespre, havien començat a obrir-se més i s'explicaven les seves batalletes. Al cap i a la fi, era el seu cap, i sempre li havia mostrat cert respecte. Quan es reunia tot l'equip és veritat que en Martí duia la iniciativa per trencar el gel i posava un toc d'humor per treure tensions i pressió, però arribat el moment de posar-se a treballar canviava el paper i es posava a to sense distraccions.

Va omplir de nou la copa de vi de la Kate i va demanar una altra ampolla. Ella no s'hi va resistir i van riure tots dos sense control. Amb la segona ampolla encetada, en Martí es va servir i va proposar un brindis.

- Brindem pel projecte, per nosaltres i perquè avui en faig 38! – Va dir rient. - M'estàs fent perdre el nord, el sud, l'est i l'oest - i va continuar rient!.

Ella no va saber què dir tot i que la seva cara de felicitat ho deia tot. Va fer com si res, assentint amb un gest amb les espatlles. Immediatament es va aixecar, el va felicitar a cau

d'orella i ho va rematar amb un petó suau i dolç a la galta. Després d'uns minuts de silenci, els van portar unes delicioses postres de xocolata. Van reprendre de nou la conversa, però tots dos estaven com absents pensant en les seves coses. Després d'aquell petó havien quedat tocats i amagaven una mica de tristor darrera dels seus ulls. La Katherine volia apagar les penes i ho va matar ràpid: aquest cop va ser ella qui tornava a omplir les copes fins a dalt. En Martí no va posar cap mena de resistència i van continuar assaborint aquell vi irresistible i provocador. Ella va tornar a riure sense control i amb la mirada li deia que si continuaven amb aquell ritme no podrien tornar a engegar temes de feina. En Martí va assentir i també va deixar anar la seva millor rialla.

Van sortir del restaurant i es volien acomiadar, sense ganes ni saber com dir-se fins dilluns. S'ho havien passat molt bé. El dia s'estava enfosquint i feia fresqueta, però tot i així la Kate li va proposar que l'acompanyés a caminar una estona per la platja. En Martí no va respondre, es va quedar aturat mirant a terra. Li va agafar la mà i la va estirar corrent fins a la platja, com si per un segon hagués oblidat tots els impediments que li deien que no en el seu cap. Van caminar vorejant l'aigua amb els peus nus a la sorra. Els tenien gelats, però ni ho notaven.

En Martí li va parlar de la seva dona i el seu fill per primera vegada. La Kate no tenia ganes de sentir-lo perquè se sentia una mica violenta, però van arribar a tal nivell de confessió que ella també li va acabar explicant part de la seva vida. Suposo que per evitar que ell xerrés més de coses que no tenia ganes de sentir i, encara un punt tocada per la dolçor d'aquell vinet, va deixar-se anar i li va explicar què feia molt que no tenia relacions amb homes. Potser la conversa no hagués transcendit més enllà si no fos perquè semblava talment una indirecta cap a en Martí. Així doncs, va continuar xerrant i li explicava la seva relació amb en Joe als Estats Units i li va deixar anar quina relació tenia amb la Sílvia. Un cop engegat el discurs no va parar. En Martí callava i escoltava. Se li entelaven els ulls. Estava sorprès, espantat, xocat; fora de lloc. Aquella caixa de sorpreses que havia destapat la Kate, l'havia col·lapsat, no se l'esperava. Una pluja torrencial de gotes fredes va caure sobre en Martí, de cop, de sobte, sense dret a introducció, sense deixar pair. Ell no sabia com reaccionar. Ella tenia por de la seva reacció. Finalment la Kate va prendre consciència i es va adonar que el seu ego l'havia dominat, havia estat massa impulsiva i va dir tot excusant-se:

- Ho sento, no sé què m'ha passat. No t'ho hauria d'haver explicat. Acabo d'espantillar una fantàstica tarda. - Tenia encara un cert estat d'embriaguesa, es va deixar caure de cul a terra sobre la sorra i es va posar les sabates. Somiquejava suament intentant no cridar l'atenció, però hagués volgut bramar i desfogar-se. Se sentia perduda i molt enrabiada.

En Martí continuava absent i això encara la torturava més. No podia suportar aquell silenci. Finalment ell també es va deixar caure i es va estirar sobre la sorra humida. Després es va calçar.

S'estaven declarant sense dir-s'ho, sentien una atracció mútua, però la manca de comunicació vers els seus sentiments els estava fent una mala jugada. Cadascú estava interpretant la conversa que havien mantingut feia uns minuts a la seva manera. Van tornar al passeig, van caminar fins al cotxe i la Kate li va dir que ja tornava caminant. En Martí va fer que no amb el cap i va insistir que pugés. Un cop dins del cotxe ella li va suplicar que no expliqués a ningú el que li havia confiat feia uns moments i que la deixés on volgués, però que no volia anar a casa. En Martí no ho entenia i li va dir:

- Però si estàs gelada i una mica fora de to, vols dir que no hauries d'anar a prendre una bona dutxa i a reposar?
- Et dic jo què has de fer?– li va contestar empipada i de mala manera -. No puc més, ho entens? No vull anar a casa i dissimular més.
- No t'entenc, Kate, no t'entenc – va dir en veu baixa en Martí.
- Millor - va resignar-se ella - millor així. Val més que no sàpigues res més.– Es va empassar la saliva i va plorar sense poder controlar-se.
- On vols anar a parar? I la va consolar abraçant-la, primer amb contenció, després amb més força.

Ella envaïda per la seva olor tenia por de fer algun disbarat i de seguida que va poder es va apartar dels seus braços.

- Martí estic molt penjada de tu.

En Martí es va quedar pensatiu, dubtós i visualitzava el seu fill. No va voler continuar la conversa. Es va trencar el silenci amb l'arrencada del motor de l'Audi. El cotxe va continuar recta, va fer tres quarts de volta a la rotonda i es va enfilel carrer amunt.